

יליאז קורצ'אק
اسرائيل تقرا كورتشاك

המתנה היפה ביותר

גאנוש קורצ'אק, כתבים ה, עמ' 365 – 366
תרגום: אורי אורלב

בכפר אחד היה מורה זקן שכלם אהבו אותו מאד. כאשר הגיע יום הלדתו בקשו, כל הילדים וכל מי שלמד אצלו קרוא וכתב, לשמח אותו ולהביע לו את הוקרתם. לכן הביא לו כל אחד במתנה את הדבר הטוב ביותר שהיה לו.

תחלה באו אליו המבגרים עם מתנותיהם. אחד הביא תרנגולת יפופיה, שני מקטרת מעץ שזיף, שלישי סל עם פרות, רביעי מקל טיולים שאת קשוטיו חרת בעצמו, חמישי נתן לו ספר תפלה. האחר העשיר ביותר בכפר נתן למורה במתנה שעון.

המורה שמח בכל לבו. הוא ידע שהמתנות האלה הן הוכחה לרחשי לבם. לכן גם הודה לכל אחד בחבוק לבבי. כן, נעים לדעת שמעריכים אותך ואוהבים אותך.

אחר-כך באו הילדים.

ינק נתן למורה את החוחית שלו. מננה הביאה לו עציץ פרחים. קזיו עשה לו חליל מענף של עץ. וויטוש הניח תמונה במסגרת לפני המורה האהוב.

כל ילד הביא משהו. רק לאנטוש לא היה שום דבר מפני שהיה יתום עני מאד מאד. לכן כתב ארבע מלים על חתיכת נייר: "לאנטוש אין שום דבר" ומסר את הדף למורה.

"מה הם הפתמים האלה על המכתב שלך?" שאל המורה, אחרי שהתבונן בדף של אנטוש.

"אלה עקבות של דמעות," השיב אנטוש בכנות. "אני אוהב אותך מאד, אדוני, וכשכתבתי לך, הייתי עצוב מאד ובכיתי

המורה לחץ את אנטוש אל לבו ואמר:

"שתי דמעות ההוקרה שלך, אנטוש, הן בשבילי המתנה היפה ביותר."

